

Nemes egyszerűség

Újuljatok meg! Ez volt az idei csíksomlyói búcsú jelmondata. Mennyire aktuális!

Megvadult agyak világát éljük, háború szele csap meg naponta, kreált intelligencia diktálna lassan nekünk és művi, virtuális világba tolnák életünk. Függetlené tennének folyamatosan s mérgeznék testünk, lelkünk egyaránt.

Ebben a mocsárban nincs élet embernek! De innen kiutat keresni még mindig lehet. A kereséshez azonban biztos pontok kellene és józan tájékozódás. Ehhez adott nagy segítséget a maga nemes egyszerűségével, érthető, emberi szavaival Felföldi püspök atya, aki fals kenetességtől és áltudományosságtól teljesen mentesen beszélt korunk rákfenéjéről és a megmaradás mindenki számára elérhető módozatairól hit, közösség, család, fiatalok, misszió, és imádság témaköreiről beszélve.

A hitről beszélve példaént említette a bukovinai székelyek lakta Pécs környéki Kismányok példáját, ahová - az új templomba - életük kockáztatásával szereztek vissza Orbán Lőrincék a hadikfalvi templomból kimentett, és a többszörös kitelepítés során Bácskában elveszett Mária szobrukat. Vissza, mert tudták „hogyan hit nélkül, reménység nélkül, istenkapcsolat nélkül nem lehet életben maradni.” Nekünk ma pedig „mint egykor a menekülő székely testvérünk tette, vissza kell menni és meg kell keresni hitünk legmélyét, akár küzdelmek árán is, mert csak a megtalált hitből és élő istenkapcsolatból építhetjük fel otthonunkban a család szívének lelki templomát.”

De egyedül gyenge az ember, esendő. Ezért „a megújulásnak a közösség az ereje, forrása a családi asztal és az oltár. Mi pedig itt és most, a csíksomlyói nyeregben terítünk asztalt: a léleknek, a hitnek, az istenszeretnek az asztalát. Itt és most kell megújítanunk, kell megerősítenünk a család egységének és erejének asztalát, a templomi közösségek egymásra figyelő, egymást segítő oltárát. Nem szavakkal, nem különleges gondolatokkal, hanem jóságos, szerető és elfogadó jelenlétünkkel.” Hogy mennyire fontos ez a családi asztal, az a tékozló fiú története is bizonyítja. Itt az apának a két fia testvéri szeretetének a visszaállítását is meg kell oldania. Hány ilyen történik meg napjainkban is, amikor a kemény kísértésekkel teli világ beszippant valakit bármely családból, és mekkora együttes erő kell a visszatérítéshez! És mekkora, milyen óriási emberi mágnesként kell működni az édesanyának, akinek mérhetetlen szeretete a csodálatos vonzóerő.

A szónok a paptestvérekhez is szólt, Márton Áront idézve: „Ha az evangéliumot hitre méltóan akarjuk hirdetni, annak üdvözítő igazságát elsősorban életünkkel kell bebizonyítanunk.”

A fiatalok sem maradtak ki a sorból, akiknek, mikor kirepülnek úti tarisznyáját a szülők, a család tölti fel azzal a képletes hamuban sült pogácsával, amely bizony - ha jól készítik el - egy életre szóló lelki elemőzsiával szolgál. „Az ifjúság annyit ér, amennyit mi teszünk a tarisznyájukba. Ha figyelmesek vagyunk, láthatjuk, hogy milyen sok fiatalnak üres ma a tarisznyája, így hát ne

csodálkozunk félelmükön, zavartságukon. Mert éltető kapcsolatok helyett virtuális világot, bölcsesség helyett lexikális tudást, hit helyett pedig: „majd dönts el magad, miben hiszel-t” tettünk a tarisznyájukba. Az emberi élet titka, hogy megtanuljunk szeretni és szenvedni. A kettő elválaszthatatlan, mert a szeretet az érte vállalt szenvedés nélkül üres. A kikerülhetetlen szenvedés pedig szeretet nélkül elviselhetetlen. Megmentettük a fiatalokat sok olyan szenvedéstől, amitől tilos lett volna megmenteni őket. Ugyanakkor vállukra tettünk olyan keresztet, amelyeket tilos lett volna odatenni.”

Magvas gondolatok ezek bizony. Mert a mai fiataljaink élete nehezebb, mint szüleiké volt, amikor a fehér fehér volt és a fekete az fekete. Ma viszont a csalfa és gonosz virtuális világ eddig járatlan út elé állítja ifjainkat. Kevés a hiteles példakép, az igaz barát és rengeteg a kísértés. Biztos támasz volna ebben a helyzetben a hit, az Isten. S bizony nagy szükség volna a fiatalokra: „Mert a megújulást családban és Egyházban csak átalatok, csak veletek tudjuk megvalósítani.”

A püspök által említett utolsó megbeszélendő téma a ránk szabott feladat, a küldetésünk, a missziónk volna. Annyit ér ez a zarándoklat, amennyivel holnaptól jobb, több lesz az életünk az által, amit magunkkal viszünk innen és megvalósítunk - mondta erre vonatkozóan. A Duna tévé kommentátora pedig ezzel kapcsolatban említette a mondást: „Aki kirándul, az kikapcsolódik, aki zarándoklaton vesz részt, az bekapcsolódik.” Szellemes, velős és igaz megfogalmazás. Nekünk is be kell kapcsolódnunk abba remélhetőleg egyre növekvő tömegbe, mely azért indult el zarándokútjára, hogy megbolondult világunkat a szakadék széléről - ha az utolsó pillanatban is - visszarántsa. Ám indulásunk előtt nekünk is - mint az emlegetett bukovinai székelynek - vissza kell mennünk „a hitükért, az élet erejéért a hazugságok sodró, pusztító veszélyein át. Mert csak az élő hittel tudják a családokat, gyermekeiket megmenteni az interneten áradó zűrzavar és az emberhez nem méltó eszmék áradatától, hogy megmentse a józan gondolkodás becsületét, a családi asztal szentségét, az emberi közösség megtartó erejét. Így kell most megállnunk a Csíksomlyói Szűzanyára tekintve, Máriától tanulva hitet: Legyen nekem a te igéd szerint.”

Ferenc pápa 2019-ben a következő szavakkal erősítette meg Csíksomlyón a híveket: „Zarándoklatunk során ne azt kutassuk, hogy mi lehetett volna (és nem lett), hanem inkább azt, ami ránk vár és nem odázhatjuk el. Ezért vagyunk itt, hogy közösen mondjuk: Édesanyánk, taníts meg minket összevarrni a jövőt.”

Újuljatok meg! Ez tehát a jelmondat. De „az életünket formáló, megújító üzenet nem kívülről jön. A szívünkben születik meg és így lesz belőle elhatározás, majd megvalósítás. De szükség van hozzá az élő kapcsolatra Istennel, egymással. Az élő és éltető imádság elengedhetetlen alapja, megtartó ereje és forrása a ránk váró megújulásnak. Azért jöttünk ide, hogy megerősödjünk hitünkben és szeretetünkben. Erre a hitbéli öröme van szükségünk nekünk és a jövőt folytató, jövőt építő fiataloknak. Le kell hát ülni a szeretet asztalához, a családi asztalhoz, az oltár asztalához, hogy rátaláljunk és belenőjünk az életünkbe, hogy képesek

legyünk a ránk bízott szeretet gazdagságát továbbadni azoknak, akikért Isten ebbe a világba küldött minket!”

Nem is kell semmit sem hozzátenni e veretes, de igen jól érthető, egyszerű szavakhoz. Csak megfogadni őket és tettekké váltani. Isten minket úgy segítjen.